

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 334. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064766960/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

den ukendte Gud, vandrede over Yngen mod »Bjærgets«, sit nyfødte Rige!

»Stands! Stands! I Jesu Navn, hvor kommer vi hen? Kast jer ned i Korsform!»

Nu – styrtede han ej i Højoynens Ildsvælg, ét Fruug blandt de andres flygende Aske, Værmskogens sidste Løvfald og Pagletræk, men langs dens Rand, med Ansigtet nedad, med udbredte Arme, ene ned i Morgongåfvas Snedriver, i sin kolde Seng? Sluktes med Et al Larm og alt Lys, Flammernes Knitren, Hestenes Galop, Stangjærns-Hamrenes Drønen, Drikkevisernes og Salmernes Kor?

Lå han ene, på Ovnens Bund, i dens Aske, i Sne – som Skikkelserne, han skimtede før på det vilde Ridt: ukendte og ubegravne Lig, liggende i forladte Gårdes Dyb, sparkede did ned af Guro Rysserovas vragende Hov? Krøb langs Tagene Lemurer i Mørket, Rogstriber fra det slukte Bål?

I de Gårde, som Menneskene Sancta Lucia-Nat rømmede, tog usalige Ånder Bolig ... Ja, Värmlands Gård rømmede – og han, en usalig Ånd, ene!

Hadde han ofret de Andre, men reddet sig selv? Huskede han »Ordet«, det frelsende, for sent for dem, tidsnok for sig? Blev han Gud i sidste Øjeblik – og for silde? Eller – var »Ordets« ej det rette? Eller *han* ej den rette Gud?

Al Värmland ofret, som han svor – kun ikke han selv! Og derfor: ofret forgæves!

Forfærdet rev han sig løs af Sneen, af sit Lejes Liglagen, men bandtes af Blodet – af sin Korsform, af Jesu Navn – En Gud for sig selv, der så sine Skabninger dø!

Guro Rysserova, Brødre og Søstre, vend tilbage, tag mig med! Jeg jorddroges i »Bjærgets« Skød! Jeg er Morder som I, ej Offer! Helt, ej Rømningsmand! Susan, din ormefyldte Ryg, jeg vil kun den, Rustens Hjem! Som jeg greb mod dig i Tårnet, griber jeg mod dig nu! Du slog mig ud af dit Liv, men slå mig ikke ud af din Død!

Da – kom det tilbage, det vilde Tog? at af sin Død kræve hans Løfte: Evigheden, Ordet?

Hør Hestenes Stampen, hör Sangenes Hujen, hör Skuddenes Rullen!

Hans Kors, blev det ej blot ham en Martrens Plauke, men en Favn, kastet over Svælget at fange »Bjærgets« Ridt? Kunde han frelse alles